

„Уличният котарак Боб“ е от онези книги, за които мога да говоря и без да съм ги чел. Книги от този род са „Война и мир“, „Дон Кихот“ и „Фауст“, за които съм говорил в училище и съм получавал все шестици. Само корицата на тази книга е достатъчна да произведе достатъчно силен ефект, но това не е нашумелият ефект „Уау“, а е добрият стар фект „А пък аз имах.“

А пък аз като ученик имах един котарак Малин. „Но дойде септември и аз отидох войник“. Точно след една година ме пуснаха в домашен отпуск Пътувах на стоп, с който стигнах на 5 км от родното си село. Събух омразните си оловни обувки и продължих пешачката. Някъде на половината път с битото си войнишко око забелязах движеща се бяла точка по асфалта, която се движеше към мен със скоростта на танков снаряд. (Аз тогава служех в Айтоската танкова бригада и досега всичките ми сравнения са все танкови.) Когато в този снаряд разпознах Малин, се изстрелях към него като с гранатомет. Ако не сте преживявали, то сте виждали по филмите как се срещат, прегръщат и целуват две разделени от казарма или затвор души. Малин, който обикновено излизаше от къщи само за да си вземе някоя мишка от мазето, по свои си секретни начини беше научил за моето пристигане и беше извървял 3 километра, за да ме посрещне. От тогава знам, че истинската връзка между ходещите по тази земя не са думите.

Е, за тази връзка разказва книгата на Джеймс Боуен, която между другото прочетох. Джеймс Боуен е стигнал до този извод без да е загубил две години като войник в Айтоската казарма, а като е загубил 10 години като уличен музикант в центъра на Лондон. Никой не знае кога и къде котаракът ще му кацне на рамото.

Авторът разказва за връзката си с Боб просто, без писателски трикове, все едно слушаш някой познат, когото си срещал на улицата и той ти описва най-важното, което се е случило в живота му. А най-важното, което ни се случва е това, което променя живота ни. За Джеймс Боуен това е уличният котарак Боб, заради който авторът, за пръв път в живота си, изпитва срам пред някого от миналото си и се е чувства отговорен пред същия този някого. Пред уличния котарак Боб. Без да размахва назидателно пръст по темата за разрушените човешки връзки и изчезналите авторитети, за избягалия от нас Бог и разрухата на света, Джеймс Боуен ни описва простичко как срамът и отговорността, които го спасяват от ада на наркотичната зависимост, се сливат в едно друго преобръщащо живота чувство, наречено любов. Всъщност „Уличният котарак Боб“ е книга за любовта.

Ето кратък цитат за любовта.

Една жена идва при автора, който свири на улицата, с увил се около врата му котарак и му казва:

- Давам ти хиляда лири за него.

Само я погледнах и попитах:

- Имате ли деца?

- Хъм, да, всъщност имам - заекна тя, леко стълписана.

- Добре тогава, за колко ще ми продадете най-малкото?

Боб кацна на рамото на издателя Георги Александров като първа книга на новоучреденото му издателство „Книгопис“ и като знам как се развиха отношенията помежду им, съм сигурен, че ще го освободи от дългогодишната му зависимост към издателство

„Егмонт“, където работеше до скоро и ще му върне радостта от собствения успех. На добър час, Жоро! На добър час, Боб!